

רע"פ 6942/20 - בשארה ג'ראיסי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6942/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: בשארה ג'ראיסי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת בעפ"ת 3929-08-20 מיום 22.9.2020 שניתנה על ידי השופטת א' לינדשטראוס

בשם המבקש: עו"ד זיאד זועבי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת (השופטת א' לינדשטראוס) בעפ"ת 3929-08-20, מיום 22.9.2020, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (השופטת מ' חליחל-דיאב) בהמ"ש 4938-06-20, מיום 3.7.2020, שלא להיעתר לבקשתו להארכת מועד להישפט.
2. למבקש ניתן קנס בגין נהיגה במהירות העולה על המותר לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, על סך 750 ש"ח, אשר שולם ביום 24.6.2017; ונמסרה לו הודעה מטעם משרד הרישוי שלפיה רישיונו נפסל ל-12 חודשים והוא מחויב בבדיקות רפואיות.
3. בחלוף כשלוש שנים מתשלום הקנס, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד להישפט. בבקשתו טען המבקש כי אחר נהג ברכב בעת ביצוע העבירה; כי ההודעה על תשלום הקנס לא נמסרה לו כדין; וכי טרם הוכחה אמינות מצלמת המהירות שבאמצעותה

תועדה נהיגתו במהירות העולה על המותר.

4. ביום 3.7.2020 דחה בית משפט השלום לתעבורה בנצרת את בקשת המבקש, בקובעו כי מששולם הקנס, השתכללה הרשעה ורואים את הנהג כמי שהודה ונגזר דינו.

5. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי על החלטת בית משפט השלום לתעבורה נדחה ביום 22.9.2020.

נקבע, כי די בכך שהקנס שולם כשלוש שנים לפני הגשת הבקשה להארכת מועד להישפט כדי להביא לדחייתה. זאת, חרף טענת המבקש שלפיה לא היה מודע לתשלום הקנס – שכן היה עליו לבחון את התשלום ואת השלכותיו בסמוך למועד.

אף לגופם של דברים, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש לא עמד בנטל להראות שנפל פגם באישורי המסירה של הודעת התשלום; וכי אין ממש בטענותיו בדבר אמינות המצלמות שבהן תועד מבצע את העבירה.

6. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה שב וטוען המבקש כי הודעת הקנס לא נמסרה לידי ו כי אין אישורי מסירה כדין.

לטענתו מדובר בסוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור.

לצד זאת, טוען המבקש כי העבירה בוצעה בידי אחר, וכי הקנס שולם על ידי אשתו ובלא ידיעתו.

7. לאחר שעיינתי בבקשה הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים שבהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או במקרים שבהם עולה חשש שנגרם לו עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני (רע"פ 6529/20 גודלאקרנט א-קאר נ' מדינת ישראל (15.10.2020)).

הבקשה שלפניי אינה נמנית עם מקרים חריגים אלה, ודי בכך כדי לדחותה. לא אחת אישר בית משפט זה את חוקיותה של "חזקת המסירה" הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, ועל כן הבקשה לא מעלה כל סוגיה עקרונית החורגת מדל"ת אמותיו של המבקש (רע"פ 2191/19 רוזנברג נ' מדינת ישראל (12.5.2019); רע"פ 2918/19 רוחאנא נ' מדינת ישראל (5.5.2019)).

זאת ועוד, אף כאשר חסרים פרטים מסוימים על גבי אישור המסירה, על הטוען שלא קיבל את ההודעה להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח זאת – ולא להסתפק בטענה כללית שלפיה לא קיבל את ההודעה, כנטען על ידי המבקש במקרה דנן (רע"פ 5356/20 טחאן נ' מדינת ישראל (12.8.2020)).

משלא עלה בידי המבקש כדי לסתור את חזקת המסירה האמורה; ומששילם את הקנס שלוש שנים בטרם הגיש את בקשתו, רואים בו כמי שהודה במעשים.

ממילא, אף איני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין המצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי".

8. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בחשון התשפ"א (3.11.2020).

ש ו פ ט